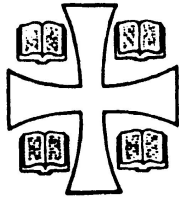

TREDJE SÖNDAGEN I ADVENT

DOMINICA TERTIA ADVENTUS

Evangelium: Matt. 11:1-10 av Lars Borgström

Av Jesu ord om Johannes Döparen får vi veta några saker om denne märklige man. Vi ska stanna upp vid att han 1) inte var någon vindflöjel 2) inte var någon framgångsrik världsmänniska, men att han 3) var budbäraren.

JOHANNES VAR INTE NÅGON VINDFLÖJEL...

”Vad gick ni ut i öknen för att se?” frågade Jesus. ”Ett strå som vajar för vinden?” Nej, sådan var inte Johannes. Vi talar ibland om människor som är som vindflöjlar. En vindflöjel är en vimpel eller pil som sitter högst upp på masttoppar. När man vill veta åt vilket håll det blåser tittar man på vindflöjeln. Den är som ett ”strå som vajar för vinden”. Det finns många människor som är sådana. Så fort de får reda på att de flesta i samhället tycker på ett visst sätt anpassar de sig efter detta, oavsett om det är rätt eller fel. Någon vindflöjel, någon som vänder kappan efter ”sammällsvindarna” och ändrar sig efter varje ny idé som blir allmänt accepterad, var inte Johannes. Då hade han aldrig kunnat förbereda vägen för Jesus.

Johannes var verkligen radikal. Att vara radikal är inte, som många tror, att ha extrema och märklige idéer längst ut i någon ytterlighet och strida för sin sak, gärna på ett aggressivt sätt. Att vara radikal har istället med *förankring* att göra. ”Radikal” kommer från latinets ord för *rot*. Den som är radikal har sina rötter djupt rotade i jorden. Rötterna har sökt sig så djupt att de är förankrade i själva grunden, i klippan. Och för en kristen är den klippan Kristus.

I våra tider är det tyvärr mycket som är galet i samhället. När en ny idé allmänt accepteras vänder sig alla strån efter vinden, även om det strider mot både Guds ord och vad som är förnuftigt. Men den kristne står i sådana situationer fast på Guds ords orubbliga grund. Sedan må han eller hon av världsmänniskorna kallas extremist eller något ännu mycket värre. Det viktiga är inte vad människorna anser. Det viktiga är hur Gud ser på saken.

Johannes var förankrad i Kristus. Han var inte ett strå som vajade för vinden. Hans rötter sökte sig djupt ned, ända ned till klippan Kristus. Du vill väl också vara som Johannes och hålla dig till Guds ords sanning, även om de flesta tycker annorlunda?

...ELLER NÅGON FRAMGÅNGSRIK VÄRLDSMÄNNISKA

Johannes Döparen var inte heller någon framgångsrik, välbetald världsmänniska. ”Vad gick ni ut för att se? En man klädd i fina kläder?” frågade Jesus folket. ”Nej, de som har fina kläder finns i kungapalatsen” (v 8) blev svaret som Han själv gav. Anpassar man sig till världens icke-kristna tankesätt kan det ibland leda till framgång och rikedom. Men Johannes eftersträvade inte sådant. Han bar istället kläder av kamelhår och hans mat var gräshoppor och vildhonung (Matt. 3:4). Hans tillvaro var alltså långt från yttre världslig framgång och från de fina kläderna som finns i kungapalatsen.

Visserligen hamnade Johannes till sist i kungapalatset, men då i dess fängelsehåla. Han hade nämligen sagt till självaste kung Herodes att det var förbjudet för honom att gifta sig med sin brors hustru, vilket han hade gjort (Mark. 6:17–18). Eftersom Johannes predikade mot synden blev han belagd med fängelsestraff och senare avrättning. Så mycket betydde Guds ords sanning för Johannes att han hellre dog än att förtiga den eller ansluta sig till lögnen.

Johannes var en verklig troshjälte, uppfylld av den Helige Ande redan som ett litet foster (Luk. 1:15, 41). Numera menar man allt oftare att Johannes började tvivla där han satt i den mörka och ensliga fängelsehålan.

Det står ju: ”Johannes fick i fängelset höra talas om Kristi gärningar. Han sände då bud med sina lärjungar och *frågade* honom: ’Är du den som skulle komma? Eller ska vi vänta på någon annan?’” (Matt. 11:2–3). Johannes fråga till Jesus skulle enligt många moderna utläggare varit uttryck för hans egna tvivel. Denna uppfattning brukar också kombineras med ett *upphöjande* av tvivlet, som sägs vara något fint och äkta. Det är som om det blivit fullt att tro för mycket, för starkt eller för tvärsäkert. Mot dessa tankar är det därför viktigt att slå fast att tvivlet kommer från djävulen, som redan från begynnelsen försökt utplåna tron, förtroendet för Gud, hos oss människor genom att så ut tvivel på Guds ord. ”Har Gud verkligen sagt...” (1 Mos. 3:1) sade han redan till Eva, vår stammoder. Det vore för övrigt märkligt, ifall Johannes skulle råkat i tvivel därför att han fick ”höra talas om Kristi gärningar” (v 2). Det motsatta borde ju istället varit fallet: Att nås av nyheter om Kristi gärningar styrker tron. Den gamla uppfattningen verkar därför mycket mer sannolik, nämligen att det var för sina *lärjungars* skull Johannes sände dem till Jesus. Det var inte för att skingra egna tvivel, utan för att föra lärjungarna till Frälsaren, som Johannes sände dem med frågorna. Han anade att han själv snart skulle dö eller förtvina i fängelset, och nu ville han att hans lärjungar skulle bli Jesu lärjungar. Det skulle de nämligen bli, när de fick frågorna besvarade på ett övertygande sätt.

Vi ska vara glada över att vi inte behöver sitta i fängelse därför att vi är kristna. Men vi ska älska sanningen så mycket att vi är beredda att lida för den, om det skulle bli nödvändigt. Sådan var Johannes. Tänk om vi idag skulle be Herren att Han ännu mer uppfyller oss med den Helige Ande, så att vi fick något av den kraft Johannes hade och så modigt kan vittna om Guds ords sanning för släktingar och vänner, ja för både kända och okända.

JOHANNES ÄR BUDBÄRAREN

Det budskap Johannes frambar beredde vägen för Jesus, och därför kallas han den store vägröjaren. Johannes var en budbärare som verkligen röjde väg, som öppnade folkets väg till Jesus. Han fick många bland Israels folk att omvända sig till Herren, deras Gud. Det kunde han göra, därför att han uppfylld av den Helige Ande vittnade om sanningen.

Vi sjunger i dessa adventstider den kända psalmen ”Bereden väg för Herran! Berg, sjunken, djup, stå opp!” (Lova Herren 87:1). Detta skedde verkligen genom Johannes. Han predikade så att marken jämnades för Jesus. Bergen och höjderna sjönk och dalarna fylldes (Luk. 3:5). Men vilka berg var det som sjönk? Inte var det Judeens berg. Den yttre naturens form förändrades naturligtvis inte. Det var istället människornas högmod som krossades. Johannes talade nämligen om för dem att de var syndare som inte kunde bestå inför Guds dom (Luk. 3:7). Och det kan inte du heller! Tror du att du är helig och ren därför att du är tillräckligt from och god har du ett högt berg av högmod och stolthet inom dig. Då kan inte Jesus, årans Konung, göra sin ankomst i ditt hjärta.

Att bli avslöjad som syndare är förödmjukande. Men det leder dig till Jesus Kristus, som är syndares vän. De som är ångerfulla över sina synder och nedtryckta i den djupa förtvivilans dalar blir tröstade och uppresta av det glada budskapet om förlåtelse genom Jesus Kristus. Johannes Döparen var inte bara den stränga lagens predikant, utan han pekade också på Jesus och sade: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd” (Joh. 1:29). Jesus var ett särskilt utvalt och fullkomligt offer som på korset tog bort inte bara några synder för några människor utan *alla* synder för *alla* människor. ”Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens” (1 Joh. 2:2). Många syndare började tro på Jesus genom Johannes predikan.

Nu uppmanar Gud också dig att göra det som gör dig till ett Guds barn: ”Se Guds Lamm som tar bort världens synd.” Att se är detsamma som att tro, att förtrösta på Jesus, som är Guds Lamm. Så fylls dalarna av syndaförlåtelsen och all Guds nåds gåvor. Så kan du fira en verkligt god jul med den största gåvan av alla, Jesus Kristus själv, ”härlighetens sken, ljus av Faderns ljus utgången” (Lova Herren 261:3).

Amen.